

கானகன் நாவலில் காலனியம் Colonism in 'Kaanagan' novel

ப.நவசக்திவேல் | P.Navasakthivel

Assistant Professor, Dept. of Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli – 620 017.

E-mail: navasakthivel84@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இன்றைய உலகமயச் சூழலில் மானுட மதிப்புகள் மலிந்துகொண்டே வருகின்றன. இயற்கை மற்றும் பழங்குடிகள் மீதான வன்முறை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. இதற்கு அனைத்தையும் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளும் முதலாளித்துவ மனநிலையும் காலனியத் தன்மையும் காரணங்களாக அமைகின்றன. இக்கருதுகோளடிப்படையில் 'கானகன்' புதினமானது இக்கட்டுரையில் ஆய்விற் கு உட்படுத்தப் பெறுகிறது.

Abstract

In today's globalized circumstances, human values are also being destroyed, Violence against nature and tribes continues due to the exploitative capitalist mentality and colonial nature. The 'Kaanagan' novel Based on this hypothesis, race is examined in this article.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords): உலகமயம், காலனியம், மானுட மதிப்புகள், இயற்கை, பழங்குடி.

Key words : Globalize, Colonism, Human values, Nature, Tribes.

முன்னுரை

'கானகன்' புதினம் லஷ்மி சரவணகுமாரால் எழுதப்பட்டதாகும். இப்புதினமானது வேட்டை குறித்தும் பளியர் பழங்குடியினர் வாழ்வியல் குறித்தும் எடுத்துரைக்கின்றது. குறிப்பாகக் காலனியச் சூழலால் பளியர் வாழ்வியலில் ஏற்பட்டுள்ள தாக்கத்தினையும், 'வேட்டை முறை' இயற்கைச் சூழலில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளையும் இப்புனைவு வெளிப்படுத்தும் பாங்கினை இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

கதையமைப்பும் போக்கும்

கதையானது ஆசிரியன் நோக்கு நிலையில் அமைந்துள்ளது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் கேரளப் பகுதிகளையொட்டிய தவளை நாட்டில் நவமலை, நாகமலை, வெள்ளிமலை, அகமலை போன்ற மலைப்பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. அகமலைப் பகுதியில் 'மொக்க நிலை' என்ற இடத்தில் நாற்பத்திரண்டு பளியர் குடும்பங்கள் வாழ்கின்றனர். கதையில் இப்பளியர் குடியின் மூத்த பளியனாக 'பூசணி' என்ற முதியவர் விளங்குகின்றார்.

அகமலைப் பகுதியில் மாட்டுப்பண்ணை வைத்திருக்கும் அன்சாரியின் தொழுவத்தில் புலி இறங்குகின்றது. பண்ணை மாடுகள் புலியால் கொல்லப்படுகின்றன. இந்நிலை நீடித்தால் பண்ணை அழிந்துவிடும் என்பதால் 'கருமாண்டியாகிய தங்கப்பனின் உதவியை அன்சாரி நாடுகின்றான். தங்கப்பனின் வேட்டை வெறியினால் பெண்புலி கொல்லப்படுகின்றது. பொதுவாகத் தங்களின் தேவைக்காகவன்றிப் பழங்குடிகள் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில்லை. தங்கப்பன் கருமாண்டியாக இருந்தபோதும் அவ்வபோது காட்டை விட்டு நகர்ப்பகுதிக்குச் சென்று வந்த பழக்கம் அவனை பழங்குடியிடமிருந்து அந்நியத் தன்மை மிக்கவனாக மாற்றியிருந்தது. பெண்புலியின் மரணமானது 'மொக்கநிலை' பளியர்களை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. ஏனெனில் காட்டையும் விலங்குகளையும், 'பளிச்சி' என்ற தெய்வம் காப்பதாக அவர்கள் கருதினர். இந்நிலையில் கொல்லப்பட்ட புலியினால் பளிச்சியின் சாபம் தங்களுக்கு வந்துவிடும் என அவர்கள் அச்சத்தோடு இருந்தனர். இதற்காக மூத்த

பளியர் பூசணி ஆலோசனையின் பேரில் குழுவாகக் கூடித் தாங்கள் வாழும் மொக்க நிலையை விட்டு வெளியேறிவிடலாமா என்று கருதினர்.

ஏனெனில் கொல்லப்பட்ட பெண்புலியின் குட்டிகள் ஆட்கொல்லிகளாக மாற வாய்ப்புள்ளதாக அவர்கள் கருதினர். இன்னும் சொல்லப்போனால் புலியின் மரணத்தைக் காட்டின் மரணமாகக் கருதினார்கள். பொதுவாகப் புலிகள் பளியர் பழங்குடிகளைக் கொல்வதில்லை ஏனெனில், அவர்கள் வணங்கும் 'பளிச்சியின்' ஆன்மா புலியில் இருப்பதாக அவர்களுக்கு நம்பிக்கை. பளிச்சியின் கோயில் கம்பத்திற்கு அருகே உள்ளது. கண்ணகியின் தத்துப்பிள்ளையாக பளிச்சியம்மன் கருதப்படுகின்றாள்.

தங்கப்பனின் மனைவியர் மாரி, செல்லாயி, சகாயராணி என மூவராவர். சடையன் என்ற பளியன் காட்டிற்கு வரும் ஆபத்துக்களை அறிந்தவனாக, அதனைத் தடுக்கும் காவலனாக விளங்குகின்றான். சடையனுக்கும் செல்லாயிக்கும் பிறந்த மகன் வாசி. வாசி என்ற கதாப்பாத்திரம் தான் 'கானகன்'. செல்லாயியும், தங்கப்பனும் வாசி சிறந்த கருமாண்டியாக விளங்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனர். ஆனால், காட்டையோ விலங்குகளையோ அழிப்பதில் விருப்பமில்லாதவனாக வாசி காணப்பட்டான்.

தங்கப்பனுக்கும் செல்லாயிக்கும் பெண் குழந்தை பிறக்கின்றது. இந்நிலையில் அன்சாரியின் நண்பரான புதுக்கோட்டை ஜமீன் தனது குடும்பத்துடன் வேட்டைக்கு வருகின்றார். தங்கப்பன் கூறியதற்கு ஏற்ப வாசி அவர்கள் வேட்டையாடுவதற்கு உதவி புரிகின்றான். இருந்தபோதும் அவனுக்கு வேட்டையில் உடன்பாடில்லை.

இந்நிலையில் அகமலைப் பகுதியில் பளியர் பழங்குடிகளைத் தவிர்த்து அந்நியர்களின் படையெடுப்பு அதிகமாக காணப்படுகிறது. 'முதலாளி' என்று அழைக்கப்படும் ஒருவரால் காடுகள் அழிக்கப்பட்டுக் கஞ்சா பயிரிடப் படுகிறது. கோடைக் காலங்களில் யானைகள் நீரைத்தேடி கஞ்சாத்தோட்டம் அருகே உள்ள சனைநீர்ப் பகுதிகளில் நடமாடின. இதனால் கஞ்சாத்தோட்டம் பாதிக்கப்பட்டது. யானைகளை விரட்ட முதலாளி, தங்கப்பனின் துணையை நாடினார். இந்நிலையில் பளியர் இனமக்கள் மாறிவரும் வாழ்வியலுக்கு கஞ்சாத் தோட்டத்திற்கு கூலிகளாக வேலைக்குச் சென்றனர்.

தங்கப்பன் முதலாளியினது கஞ்சாத் தோட்டத்திற்கு வரும் யானைகளை காட்டுக்குள் விரட்டுவது என்பது அவனது முதல் உத்தியாகயிருந்தது. பிறகு வேட்டை வெறியின் காரணமாக யானைகளைக் கொல்ல நினைத்தான். இந்நிலையில் முதலாளியின் கஞ்சாத் தோட்ட விரிவாக்கத்திற்குப் பளியர் குடிகள் தடையாக இருப்பதால் யானைகளைப் பளியர் குடிகளுக்குள் விரட்டி அம்மக்களை அப்புறப்படுத்தி நிலங்களை அபகரிக்கும் முதலாளியின் தந்திரம் தெரியாதவனாய் தங்கப்பன் யானை வேட்டையை நிகழ்த்தியிருந்தான். வாசியின் தந்திரத்தால் பளியர் குடியும், யானைகளும் தங்கப்பனிடமிருந்து காப்பாற்றப்பட்டது.

இந்நிலையில் தங்கப்பன் யானை வேட்டை, மரம் வெட்டுதல் போன்ற பல்வேறு வழக்குகளில் சிக்கி வனத்துறையால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். பிறகு முதலாளி உதவியினால் விடுதலை பெற்றான். இந்நிலையில் தொண்டு நிறுவனங்கள் பளியர் பழங்குடிகளுக்கு உதவுவதாக ஏமாற்றி, காட்டிலுள்ள மூலிகைகளைக் கொள்ளையடிக்கத் திட்டமிடுகின்றனர். அகமலை 'மொக்க நிலையில்' மீண்டும் புலிகள் நடமாட்டம் காணப்படுகின்றது. இம்முறை புலிகளை வேட்டையாட தங்கப்பன் வாசியையும் அழைத்துச் சென்றான். வாசியின் சூழ்ச்சியினால் தங்கப்பன் அவன் கொன்ற பெண் புலியின் குட்டிகளால் வேட்டையாடப்பட்டான்.

கதைமாந்தர்கள்

1) தங்கப்பன் 2) வாசி, 3) சடையன் 4) மாரி 5) செல்லாயி 6) சகாயராணி 7) அன்சாரி 8) பூரணி 9) சேட்டன் 10) புதுக்கோட்டை ஜமீன் 11) ஜமீன் மனைவி 12) ஜமீன் மகன்கள் 13) ராமர் 14) கட்டையன் 15) குயிலி 16) காட்டு ரேஞ்சர் 17) கம்யுனிஸ்ட் தோழர்கள் 18) முதலாளி 19) தொண்டு நிறுவனத்தினர் 20) தமீம் 21) இஸ்மாயில்.

கானகனும் வேட்டையும்

'கானகன்' எனும் புதினமானது வேட்டை எனும் பொருளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். இப்புதினத்தில் வேட்டை என்பது குறியீட்டுப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. அதாவது, காட்டை வேட்டையாடுதல்(பொருளாதார அடிப்படையில்), விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் (நுகர்வு அடிப்படையில்), உடல்களை வேட்டையாடுதல் (பாலியல் அடிப்படையில்) என அமைகின்றது. இம்மூன்றின் வரிசை முறையே, முதலாளி, ஜமீன், தங்கப்பன் ஆகியோர் தங்களது வேட்டைகளை நிகழ்த்துகின்றனர். மேலும், தங்கப்பனின் பாலியல் வேட்டை அவனது செயல்கள் மற்றும் உளவியல் அடிப்படையில் காடு என்பது பெண்ணுடலாகவும் மிருகங்கள் புலன்களாகவும் குறியீட்டுத் தன்மையில் நுட்பமாக அமைந்திருப்பதை உணர்த்துகின்றது.

கானகனும் காலனியமும்

கானகன் கதையாடல் தொடக்கத்தில் அன்சாரி என்ற பண்ணை முதலாளியின் மாடுகள் பெண் புலியால் கொல்லப்படுகின்றன. தன் தொழிலுக்கு இடையூறாக உள்ள புலியைத் 'தங்கப்பன்' என்ற 'கருமாண்டியை' (வேட்டையாள்) வைத்துக் கொல்கின்றான். இதுவொரு காலனியத் தன்மையாகும். ஏனெனில், காலனியம் என்பது தொடர்பாக,

"ஒரு நாடு, இன்னொரு நாட்டை அதனுடைய சமூக அரசியல், பொருளாதாரத்தால் பண்பாடுகளைத் தனக்கு கீழ் - தன்னுடைய அலட்சியதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்து ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற போது அதனை காலனித்திய நிலை" (தி.சு.நடராசன், 2017:4)

என்பர். இதனடிப்படையில் பளியர் வாழும் 'மொக்கநிலை' என்ற பகுதியை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அன்சாரி கொண்டுவர நினைப்பதும் இதே தன்மையாகும். பழங்குடிகள் உணவுத் தேவைக்காகவன்றி வேட்டையாடுவதில்லை. குறிப்பாக இனவிருத்திக்காகப் பெண்விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில்லை. இப்புதினத்தினை தங்கப்பன் என்ற கருமாண்டி பழங்குடித் தன்மையை மீறி அன்சாரியினால் பெண்புலியினை வேட்டை செய்வது காலனியத்தால் பழங்குடிகள் பண்பாட்டைச் சிதைக்கும் தன்மை கருதப்படுகின்றது.

மேலும், பளியர் பழங்குடிகளின் வாழிடமாகவுள்ள காட்டினை அன்சாரி தனது நண்பரான புதுக்கோட்டை ஜமீன் மூலம் வேட்டையாட அனுமதிப்பதும் கருவுற்று இருக்கும் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதும் பண்ணை முதலாளி அன்சாரி காட்டினை தன் காலனியாக கொண்டுவந்த தன்மையினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இப்புதினத்தில் அன்சாரி மட்டுமல்ல 'முதலாளி' என்ற பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படும் நபர் காட்டுக்குள் கஞ்சாத்தோட்டம் அமைக்கின்றார். அவர் கஞ்சாத்தோட்டத்தை விரிவு செய்ய, இடையூறாக இருப்பது பளியர் குடியிருப்புகளும் யானைகளும் தடையாக உள்ளன. அதனால், தங்கப்பனைக் கொண்டு யானை வேட்டையை நிகழ்த்துகின்றனர். இது காட்டையும் பழங்குடிகளையும் சுரண்டும் காலனிய முதலாளித்துவம் ஆகும்.

பழங்குடிகளும் பளியர்களும்

பொதுத்தளத்தில் அட்டவணைப் பழங்குடிகள் அனைவரையும் பழங்குடிகள் (Tribe) என அழைக்கின்றனர். மாணுவியல் ஆய்வாளர்கள் பயன்படுத்தும் இச்சொல்லானது காலனியச் சொல்லாகவே கருதப்படுகின்றது. மேலும் ஆதிக்குடி, ஆதிவாசி, மலைவாழ் மக்கள், காட்டுவாசி அல்லது வனவாசி, மலையக மக்கள், பூர்வகுடிகள், முதுகுடி, தொல்குடி என்ற பன்மியச் சொற்களால் இலக்கியவாதிகள் பழங்குடி மக்களை அழைக்கின்றனர். மகாத்மா காந்தி ஹரிஜன் எனவும் மார்க்சியர்கள் இனக்குழுக்கள் எனவும் எட்கர் தார்ஸ்டன் போன்ற மானிடவியலார் குலக்குடி எனவும் டாக்டர் அம்பேத்கார் அட்டவணைப் பழங்குடிகள் எனவும் பழங்குடி மக்களை அழைக்கின்றனர். மேலும், பழங்குடிகளின் தலைவராக இருந்த ஜெய்பால் சிங் 'ஆதிவாசி' என்றே பழங்குடிகளை அழைக்க வேண்டும் என்கிறார்.

ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பு 1993-ஆம் ஆண்டை 'உலகப் பூர்வீகக் குடிகள் ஆண்டு' என அறிவித்தது. பூர்வீககுடி (Indigenous people) எனும் சொல் வழக்கைப் பரப்பியுள்ளது. பழங்குடிகள் பற்றிய ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்கள் பெய்லி மற்றும் ஆந்த்ரே பெத்தெய்ல் என்பவர்களிடையே இரு விதமான ஆய்வுப் போக்கு காணப்படுகின்றது. பெய்லி இந்தியாவில் பழங்குடிகள் இடரீதியாகவும், காலரீதியாகவும், சிறுகுடிகளாகத் தங்களை உருவாக்கி கொண்டுள்ளனர் என கூறுகின்றார். ஆந்த்ரே பெய்தெய்ல் வரலாற்று அணுகுமுறை தொடங்கிப் படிமலர்ச்சி அணுகுமுறை வரை தனது பார்வையைச் செலுத்தி 'பழங்குடிகள் தன்மை என்பது' இந்து நாகரிகத்திலிருந்து வெகுதூரம் விலகியுள்ளதை எடுத்துரைக்கின்றார். இக்கருத்தானது பழங்குடி மக்களை மதத்திற்குள் திணிக்கும் முயற்சிக்கு எதிரான முக்கியக் கருத்தாக கருதப்படுகின்றது.

பளியர்கள் தொல்குடி தமிழர்களாவர் "பளியர்கள்' பழையோர் (ஆதி மக்கள்) என்ற பெயர் பெற்றிருந்தனர். காலவோட்டத்தில் பழையோர் - பழியர் - பளியர் என்றாகிவிட்டது. பழையர் பற்றிய குறிப்புகள் அகநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. (பக்தவச்சல பாரதி, க 2017:86)

பளியர்கள் தொல்குடிகளாக இருந்தபோதிலும் கிராமிய, சாதியச் சமூகமாக வாழ்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். தங்களுக்கேற்பட்ட மிகப்பெரும் வரலாற்று நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்க மலைப்பகுதிகளுக்குச் சென்று பழங்குடிகளாக மாறிவிட்டதாகப் பக்தவச்சல பாரதி குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குச் சான்றாக சைவ, வைணவக் கடவுள்களை இவர்கள் விடாமல் வழிபட்டு வருகின்றனர் என்ற கருத்தினை முன்மொழிகின்றார்.

மேலும், "பழனிமலைக்குரிய பழனியன் 'பளியர்' என்று மருவிட்டது என்ற மற்றொரு கருத்தும் உள்ளது. இன்று இப்பளியர் இரு பிரிவுகளாக காணப்படுகின்றனர். 1) கீழ்மலைப் பளியர், 2) மேல்நிலைப் பளியர்." (பக்தவச்சலபாரதி, 2017:88)

இதில் மேல்நிலைப் பளியர் தாங்களை உயர்ந்தவர்களாக கருதும் போக்கு காணப்படுகின்றது.

பளியர்தம் வழிபாட்டு முறைகள்

கானகன் புதினத்தில் பளியர்கள் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, ஆவிகளை வழிபடும் (Animism) மக்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். பளியர்கள் பளிச்சியம்மனை வழிபடுபவர்களாகவும் ஆண்டிற்கு ஒருமுறை படையலிடும் வழக்கம் கொண்டவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். 'பளிச்சி இறங்குதல்' என்ற விழா பளியர் குடியில் இருக்கும் ஆண் அல்லது பெண் மீது பளிச்சி தெய்வம் இறங்கிக் குறி சொல்லும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வினைப் பூசாரி மற்றும் வாசி என்ற கதாப்பாத்திரங்கள் குறிசொல்வது போல் புதினத்தில் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

"வாசி எழுந்து ஆடத்துவங்கினான் ஆணுமில்லாத பெண்ணுமில்லாத ஒரு ராட்சணாய் அவன் ஆட ஆட பொடவைச் சுற்றி வந்திருந்த பளியர்கள் அனைவருக்கும் ஆக பளிச்சி என்பது புரிந்தது." (2019:103)

"திரும்பி வந்த கடடையன் கையில் ஒரு சேவல் துடிக்க மெதுவாக பாறையில் ஏறியவன் கண்கள் சிவந்து எல்லோரையும் எரித்துவிடுவது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பளிச்சியின் கைகளில் கொடுத்தான். சேவல் பலிக்குத் தயாராகிவிட்ட அச்சத்தில் அலறியப்படியே துடிக்க பளிச்சி ஆவேசமாக அதன் தொண்டையைக் கடித்தான். வாயெல்லாம் குருதி வழிந்தோட சேவல் துடித்தடங்கியது." (2019:103)

மணவாழ்க்கையும் மக்கட்பேறும்

பளியர் பழங்குடியில் அகமண முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. கட்டற்ற பாலியல் என்பதும் காணப்படுகின்றது. மக்கட்பேறு பளியர் வாழ்வியலில் மிக முக்கியமானதாகும். பேறு காலங்களில் கருவுற்றிருக்கும் பெண் தன் பேறுகாலச் செயல்பாடுகளைச் சுயமாக யாருடைய உதவியின்றித் தானே செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பது அவர்களின் மரபாக உள்ளது.

தொழில்

பளியர்கள் உணவுக்காக வேட்டையாடுதல் உண்டு. பெரும்பாலும் தேனெடுத்தல் என்பது அவர்களுடைய முக்கியத் தொழிலாக உள்ளது. சடையன் என்ற கதாப்பாத்திரமானது தன்னுடைய மகனான வாசி என்பவனுக்குக் காட்டுத்தேனை கொடுப்பது இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. பளியர்கள் 'கத்தி என்ற கருவியைத் தேனெடுப்பதற்கு மட்டும் பயன்படுத்தினர்' என மானிடவியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையானது 'கானகன்' புதினத்தில் இயற்கையும் பளியர் வாழ்வியலும் காலனிய முதலாளித்துவப் பொருளாதார வேட்டையால் சிதைக்கப்படுவதை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

துணைநின்றவை (References)

- இரத்தினக்குமார் ந., (தொ.ஆ), (2017), *பின்காலனியம் சமூகம் - இலக்கியம் - அரசியல்*, சென்னை : பாவை பிரிண்டர்ஸ்.
- பக்தவத்சல பாரதி (2017), *தமிழகப் பழங்குடிகள்*, திருச்சிராப்பள்ளி : அடையாளம் பதிப்பகம், புத்தாந்தம்.
- லக்ஷ்மி சரவணகுமார் (2019), *கானகன்*, சென்னை: எழுத்து பிரசுரம்.